

Elleve

Tabellen letter analysen af materiens sammensætning, aspekternes relationer, de syv typer og departementer.

1	1	2	3
2	1	2	3
3	1	2	3
4	1	2	3
5	1	2	3
6	1	2	3
7	1	2	3

1 = viljeaspektet (bevægelsesaspektet)

2 = bevidsthedsaspektet

3 = materieaspektet

11.1 Alt er energi

Blandt det vigtigste, som hylozoiken lærer os, er at alt er energi. Alt er materie. Al materie er i bevægelse. Og materie i bevægelse er det samme som energi.

Vi lever i et kolossalt hav af samvirkende energier. Energier er af højere eller lavere art. Energier er fattelige for menneskelig fornuft eller ufattelige. Energier opstår i menneskets nærhed eller kommer til det over umådelige afstande. Energier repræsenterer psykologiske typer – tænkelige for mennesket eller utænkelige – thi alt er også levende liv, væsener på forskellige stadier af udvikling. Energier er kortlivede eller er forholdsvis længe bestående. Energier er cykliske, vender tilbage i rytmer, som vi kan beregne og dermed forudse; eller de optræder uforudset og uberegneligt. Kun højeste eller syvende guddomsriges individer har fuldstændig kundskab om alle energier i kosmos og kan beherske dem alle.

Det er et bevis på menneskehedens ukyndighed om tilværelsens energi- eller bevægelsesaspekt, at vi ser på alt – naturen, mennesket, samfundet – som statisk, mekanisk, kun materielle ting og ikke som dynamiske, levende energifænomener.

Mange menneskelige problemer, såvel livs- som kundskabsproblemer, kan endegyldig løses først når indsigten om at "alt er energi" er blevet almen blandt menneskene. Nogle eksempler:

Mennesker, dyr og planter betragtes stadigvæk som kun fysiske materiekulper, kemiske robotter. Men det er kun højere energi, der kan give kemien liv. Når denne livsenergi tilfældigt trækkes ud af organismen, bliver denne bevidstløs. Trækkes den definitivt ud, dør organismen. Kemien er imidlertid den samme også i dødsøjeblikket, så den er uvæsentlig. Materialismen kan ikke løse livets og dødens mysterier.

I alting findes en stræben efter hensigtsmæssighed, mening, harmoni indeni væsenet og med omverdenen. I organismen åbenbarer denne stræben sig som sundhed og skønhed. Og dette er altid virkning af højere energier end organismens egne. Jo højere energier, desto højere grad af formålstjenlighed, desto større harmoni med altet. Sundhed er uforstyrret harmoni, kausalenergiernes uhæmmede arbejde i organismen via æterhylsteret. Sygdom er blokering i noget af de mellemliggende hylstre: mentale, emotionale, æteriske. Når lægerne begynder at forstå dette, vil lægekunsten opleve sin største revolution indtil nu.

Hver handling er energi, en årsag som uundgåeligt får en virkning. Det væsentlige her er at forstå de tanker, de følelser, som går forud for fysisk handling, deres kvalitet. Lave tanker og følelser, hadefulde, egoistiske, udløses i handlinger, der krænker andre væsener. De fysiske gerninger er måske nok forbigående. Men de bagved liggende bevidsthedsenergier lever længe, går ud i vide baner fra deres ophavsmand men kommer før eller senere tilbage og slår ham med samme effekt.

Alt i menneskenes verden kredser omkring penge, som de opfatter som noget materielt. Men penge er fremfor alt energi, om end af den groveste art. Og energien må kunne flyde frit, hvis den skal give liv, sundhed og velstand. Når energier ophobes i organismen, fordeles ujævnt, så får en del organer for lidt og andre for meget, og deraf opstår sygdom som rammer hele systemet. Når den energi der kaldes penge ikke kan flyde frit i samfundet, opstår sygdomme i samfundskroppen. Velstand hos de få øges dramatisk, medens de mange får det stadig værre. Stræben efter at uddrive sygdommen fremkalder i organismen en feberkrise og i samfundet noget lignende: en social revolution. Denne leder, som alle kriser, til død eller helbredelse.

Når pengenes energiside bliver mere alment indset, vil menneskene også blive mere nøje med hvad de bruger deres penge til. Det vil blive deres første tilfælde af at forstå det esoteriske princip om energiernes kvalitetshøjnelse eller forædling. Når penge bruges på gode, evolutions- og enhedsfremmende formål, højnes energiernes kvalitet, hvilket får forædlende virkning på hele pengestrømmen og dermed også på hele samfundet. Når menneskene indser,

at strøm og ikke stillestående er vigtigt for energien, vil de afskaffe alt hvad der favoriserer pengenes binding og ophobning, først og fremmest renten, der er et stort socialt onde.

For at sammenfatte: Når menneskene opdager, at alting har et energiaspekt, vil de få deres vigtigste indsigter indtil nu. Når de virkelig har forstået hvad energi er, indset energiernes uoverskuelige mangfoldighed, vil de få øjnene op for hvad kvalitet er: højere og lavere, opbyggende og nedrivende, idealt og trivialt. Dermed vil stræben efter det højere, det skønne, gode, sande, det harmoniskabende blive bevidst for første gang i menneskehedens historie. Individets nuværende ubevidste stræben efter at være som alle andre erstattes så af bevidst stræben efter fuldkommenhed.

11.2 De syv grundtyper

Om begge de "hellige tal", tretallet og syvtallet, har esoteriske forskere spekuleret meget uden at komme til et holdbart resultat. Sådan må det være, da kun esoterikeren kan forklare noget der har sin årsag i en højere virkelighed end den fysiske. I virkeligheden er tretal og syvtal grundlaget for hele tilværelsen. Tretal og syvtal er derfor ligeledes nøglerne til den esoteriske kundskab.

Tretallet bundet i de tre aspekter – bevægelse, bevidsthed og materie. Syvtallet afhænger af at disse oprindelige tre har kunnet sættes sammen på højst syv forskellige måder (se tabellen på side 177). Disse syv mulige kombinationer er årsagerne til syv grundlæggende typer. De syv typer kaldes også de syv stråler, departement eller temperament.

De syv grundtypers oprindelse findes i de syv højeste kosmiske verdener 1-7. Disse syv verdener udgør den kosmiske grundplan, mønsteret for al lavere manifestation, der er de seks serier af verdener 8-14, 15-21, 22-28, 29-35, 36-42, 43-49.

I denne sammenhæng er det nødvendigt at studere og begynde at forstå to principper: analogi- og neddimensioneringsprincipperne.

Analogi indebærer en lignende gentagelse: at første verden eller type i de seks stadig lavere serier stemmer bedst overens med eller harmoniserer mest med den første verden eller type i den højeste serie. Noget af det der er betegnende for verden 1 findes igen i verdenerne 8, 15, 22, 29, 36, 43. Noget af det egenartede for verden 7 går igen i verdenerne 14, 21, 28, 35, 42, 49. Og så videre.

Neddimensioneringen indebærer, at analogien, gentagelsen, aldrig kan blive eksakt fordi hver lavere serie indebærer yderligere en afvigelse fra grundmønsteret, endnu en afklingning af dets magt og klarhed. Denne forringelse, svækkelse af kvaliteten, er særligt mærkbar i bevægelses- og bevidsthedsaspekterne. Selv om kopierne bliver dårligere med hver lavere syvserie, medfører analogiprincippet alligevel, at man kan drage i det mindste interessante analogier om højere verdener efter forholdene i lavere.

Sådan er de fire ulige typer 1, 3, 5, 7 mere udtryk for tilværelsens objektive side, de tre lige 2, 4, 6 for dens subjektive side.

Uagtet vore muligheder for at forstå analogiens og neddimensioneringens love er de kosmiske typer i verdenerne 1-42 i det væsentlige ubegribelige for fjerde og femte naturrigers individer.

Så længe vi er mennesker kan vi højst begynde at fatte essentialverdenens virkelighed og de fire lavere solsystemtyper 4-7. Femte naturriges individer stræber efter at forstå submanifestalverdenen (verden 44), der er fælles for hele solsystemet, og de seks solsystemtyper 2-7.

Vi kan ikke fatte hvad virkelighed er derudover, hvordan de tre aspekter ytrer sig i højere verdener, gennem højere typer. Vi har fået at vide, at materie, bevidsthed og bevægelse findes i al højere virkelighed men fremtræder så totalt anderledes end alt hvad vi har erfaring i, at vi ikke ville forstå dem. Følgende oplysninger er tilstrækkelige.

Materien ytrer sig i emotionalverdenens højere regioner (48:2,3) som lys snarere end noget substantielt. Denne lyseffekt intensiveres med hver højere verden. Allerede mentalverdenens materie lyser som solen og blænder uforberedte. Intuitionerne (47:1-3) danner ikke tankeformer men er objektivt set lynfænomener. Fra og med essentialverdenen (46) har materien ikke længere nogen betydning andet som nødvendigt underlag for bevidsthed og bevægelse.

Bevidstheden har allerede i essentialverdenen en karakter så anderledes end hvad vi mennesker mener med bevidsthed, fornuft, kærlighed, intelligens etc., at alle vore menneskelige ukyndighedsbegreber glipper. Hvordan skal det kunne være andet i en virkelighed, hvor al modsætning til andre medvæsener ophører og alles enhed er den eneste virkelighed?

Fra og med superessentialverdenen (45) intensiveres viljeaspektet stadig mere for hver højere verden. Allerede i submanifestalverdenen (44) opfatter individerne viljen som den væsentlige virkelighed, viljen som er evnen at gøre det gode for helheden. Al bevidsthed underordnes denne vilje, bliver dens redskab.

I menneskenes virkelighed ytrer de syv typer sig især som:

- 1 "vilje", magt, politik
- 2 kærlighed-visdom, enhedsstræben
- 3 aktiv intelligens, filosofi
- 4 harmoni gennem konflikt, kunst
- 5 metodik, systematik, videnskab, teknik
- 6 idealisme, hengivenhed, religion
- 7 organisation, ceremoni, ritual

De syv typer findes i alle ting, sådan at hvert individ, hvert kollektiv, hvert solsystem, hver planet, hvert hylster eller aggregat, hvert centrum i hylsteret udtrykker en af de syv typer stærkere end de øvrige seks, som imidlertid også er med. At tilhøre en type betyder at typen dominerer, ikke at den udelukker de andre seks.

Monaderne er en gang ført ind i kosmos, i manifestationen, via en af de syv højeste kosmiske verdener (1-7). Dette har fra begyndelsen sat et præg på dem, sådan at hver monade oprindeligt tilhører en af de syv typer. Men typetilhørigheden er ikke definitiv. Under evolutionens gang får individet mulighed for i sine forskellige hylstre at erhverve alle typers egenskaber. Dette er nødvendigt for at han skal erhverve den alsidighed, som er alles endelige skæbne. Han må også selv afgøre, hvilken type han endegyldigt vil repræsentere.

I denne sammenhæng må man dog ikke glemme, at hver ting, hvert væsen er noget unikt med en umistelig egenart og derfor repræsenterer sin type på sin egenartede måde, som ikke kan gengives eller erstattes af nogen anden. Dette faktum forklarer, hvorfor det er nødvendigt at prøve at forstå hvert væsen i dets egenart, at tolerere og også respektere det. Kun den ukyndige stræber efter ensretning, ens syn og stræben.

11.3 De syv grundenergier

Der findes ingen energi uden materie eller fri fra materie. Alle energier er materielle. Det materielle grundlag for alle energier i kosmos er monader, uratomer. Uratomernes syv oprindelige sammensætninger bliver grundlaget ikke kun for syv typer af bevidsthed, men også for syv typer af energi.

Ligesom de syv bevidsthedstyper neddimensioneres med hver lavere syvserie, så sker det også for energityperne. Den første grundenergi gør sig bedst gældende – om end i en stadig mere svækket tilstand – i verdenerne 8, 15, 22, 29, 36, 43. Anden grundenergi følger loven om

mindst modstand i deres successive neddimensionering gennem verdenerne 9, 16, 23, 30, 37, 44.

Når grundenergiene når ned i de syv laveste verdener, solsystemernes verdener 43-49, tages der hånd om dem af solsystemernes regeringer, der neddimensionerer dem yderligere. I hver og en af solsystemets syv atomverdener differentieres energierne i seks molekyleenergier. Hvert solsystem med sine planeter udgør et vidt forgrenet net for distributionen af alle disse energier.

De kosmiske energier (1-42) er i uafbrudt virksomhed. Men solsystemernes neddimensionerede energier (43-49) er periodisk virksomme. Dette sker som udtryk for en lov der betyder at al virksomhed i solsystemerne løber i regelmæssige tilbagevendende perioder eller cykler med afvekslende aktivitet og passivitet, dag og nat, arbejde og hvile.

Det er for at livet overhovedet skal kunne eksistere og udvikles i disse syv laveste verdener med deres relativt træge materie, at forskellige livsopholdende energier bestandigt må afveksle. Den uafbrudte ombytning sikrer selve livsbalancen.

Dette er lettest at konstatere i den fysiske verden. Spænding og afslapning, arbejde og hvile er lige nødvendige for at mennesket kan beholde helbred og velbefindende. Megen hvile er desuden overflødig, kunne med fordel erstattes med afveksling i arbejdet.

Et andet eksempel er livskraften i organismen. Denne består af fem forskellige energier, der skiftes til at virke under 24 minutter hver og altså vender periodisk tilbage hver anden time. I hylozoiken kaldes de fem saturn-, merkur-, mars-, jupiter- og venusenergier.

De syv grundenergier findes i alle verdener, i alle slags materiesammensætninger, hylstre, væsener. Det tydeligste tegn på deres nærværelse i mennesket er de syv energicentre der findes i hvert menneskes æterhylster, emotionalhylster og mentalhylster. Og nu er vi kommet ned i de laveste verdener, hvor disse energier til sidst er nok neddimensionerede til at vi skal kunne forstå dem. Kosmiske og solsystemiske energiers karakter er i alt væsentligt ufatteligt for os mennesker, selv om visse analogier altid kan drages.

Menneskets syv vigtigste hylstrecentre er organer for fysisk-æterisk, emotional og mental bevidsthed og aktivitet. Desuden er de kanaler eller passager for endnu højere slags bevidsthed og energi. De er i højere materie tilsvarende organismens forskellige organer. Deres placering i de respektive hylstre kan også angives i forhold til disse organer.

Issecentret er sæde for de energier der muliggør intuition, kausal-essential indsigt og fremfor alt evnen til at realisere indsigten, den kraft der sammensmelter personlighedens forskellige stridende elementer og gør individet til en målbevidst effektiv arbejder i det godes tjeneste. Dets karakter er viljen til enhed. Dets energier er altid af første hovedtype.

Hjertecentret er kilden til de energier der muliggør kærlighed, tilgivelse, beundring, medfølelse, idealisme, selvopofring og tjenestearbejde. Dets bevidsthed er den højere emotionale, fremfor alt som vækker eller bærer af det essentielle. Dets karakter er hjertets umiddelbare forståelse. Dets energier er altid af den anden hovedtype.

Solar-plexus-centret er arnestedet for de kræfter, der stræber efter at holde mennesket fast i det lavere emotionale med dets pendlen mellem frygt og mod, fortvivlelse og håb, selvhad og egenkærlighed, dets illusioner, fanatisme, psykisme og mediumisme. Dets karakter er forblindelsen. Dets energier er altid af den sjette hovedtype.

De øvrige fire hovedcentre – basecentret (ved foden af rygraden), sakralcentret (ved korsryggen), strubecentret og pandecentret (mellem øjnene) – kan ikke entydigt forbindes med hver sin grundtype som de tre førstnævnte centre. Disse fire skifter nemlig type alt efter som mennesket når højere udviklingsstadier eller har behov for at gøre særskilte erfaringer.

Alment kan dog siges, at basecentret (den fjerde eller syvende type) og sakralcentret (den tredie, femte eller syvende) har blot fysisk betydning som bevægelsescentre respektive seksualcentre. Strubecentret (den tredie eller femte type) og pandecentret (den fjerde, femte eller syvende) er sæde for det lavere (47:6,7) respektive højere mentale (47:4,5).

Det er disse finmaterielle hylstrecentre med deres typeenergier, der gør mennesket til hvad det er, giver det bedre eller dårligere forudsætninger for at gøre sig gældende på alle livets områder. Hylstrecentre er årsager til organismens organer, fremfor alt de endokrine kirtler. Forstyrret eller svækket aktivitet i et center kan ytre sig på mange forskellige måder: som sygdom, over- eller underaktivitet, karakterforandring etc.

Gennemsnitsmennesket på nuværende almene udviklingsstadiet har de tre centre under mellemgulvet kraftigt aktiverede men de fire over mellemgulvet kun svagt aktive. Kun strubecentret hos de intellektuelle på civilisationsstadiet er stærkt aktiveret. Evolutionen kan beskrives i energitermer som den formålstjenlige overførsel af energier fra centre under mellemgulvet til dem derover, nemlig:

Når basecentrets energier kan nå op i issecentret, får mennesket den ønskværdige balance mellem mental indsigt og fysisk handling. Som det er nu, er de fleste indsigtsfulde fysisk passive og de fleste fysisk aktive kun lidt indsigtsfulde.

Når sakralcentrets energier når op i strubecentret, kan mennesket også blive intellektuelt skabende. Indtil da har det bare været fysisk-seksuelt skabende. Sublimering er evnen til at føre sakralenergi op i strubecentret, så der ingen kraft eller opmærksomhed bliver til overs for det seksuelle. Dermed frigøres den størst mulige skaberkraft, til brug for eksempelvis kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde.

Når solarplexusenergiene mere og mere når kontakt med hjertecentret og opsuges af dette, forvandler mennesket sit selviske begær til uselvisk næstekærlighed. Når det kan samle alle solarplexusenergi i hjertecentret, bliver det usårligt for alle hadets angreb og til et emotionalt geni, det menneskene kalder en helgen.

Det kan ikke stærkt nok betones, at i denne evolutionsproces udgår den drivende kraft fra det overbevidste. Det er dets kausale og essentielle energier, der skal aktivere og vitalisere de højere centre, således at disse drager de laveres energier op til sig. Dette overbevidste aktiverer mennesket ved at overvinde sin selvished, sine mange slags begær, og leve et tjenende liv. Intet godt opnår den som tror at kunne gå den modsatte vej: mikse med centre, meditere på dem etc. Risikoen er tværtimod meget stor for at skade sig selv slemt både fysisk og psykisk.

11.4 Triaderne

Det er givetvis et stærkt forenklet billede af den menneskelige evolution, der tidligere er givet i denne bog. Mange vigtige fakta måtte undlades i denne elementære præsentation af livskundskaben. I dette kapitel og flere efterstående vil dog gives betydningsfulde oplysninger om menneskets væsen, oprindelse og bestemmelse. Disse oplysninger er beregnet til at komplettere den tidligere fremstilling og sætte mennesket ind i en større sammenhæng med det levende verdensaltet der omgiver det.

Alle monader går ikke samme vej i evolutionen. Der findes flere, parallelle måder at udvikles på fra mineralriget gennem stadig højere riger i solsystemet. Den "menneskelige evolution" kaldes en af disse veje, den der har menneskeriget som sin fjerde etape. Betegnende for denne evolution er at dets monader udvikles ved at bruge triader.

Ordet "triade" betyder "enhed af tre". En triade er en enhed af en molekyle og et atom af hver af de to nærmest lavere atomarter. Molekylet skal være af den fjerde art fra en atomart med ulige nummerbetegnelse. De eneste mulige arter af triader er derfor:

- (1) 47:4, 48:1, 49:1 – triade af første art eller "førstetriade"
- (2) 45:4, 46:1, 47:1 – triade af anden art eller "andentriade"
- (3) 43:4, 44:1, 45:1 – triade af tredje art eller "tredietriade".

En triade er desuden en relativ permanent enhed. Den opløses ikke, sådan som inkarnationshylstrene gør, men den samme enhed af en molekyle og to atomer ledsager monaden under dens evolution i et eller flere naturrigger.

Triademolekylet og -atomerne består af evolutionsmaterie, ikke af involutionsmaterie som hylstrene. Dette indebærer at triaden til en vis grad er "intelligent" og selvaktiv, om end uforligneligt svagere end monaden selv.

De tre triader danner en ubrudt kæde af bevidsthed og energi, der allerede i mineralriget sætter monaden i forbindelse med alle solsystemets verdener 43-49. Dette gør det muligt for monaden at være bevidst i flere verdener samtidigt. Læg godt mærke til ordvalget her! Triaderne giver kun muligheden. Monaden skal selv aktivere alle højere arter af bevidsthed og selv erobre alle højere arter af vilje nede fra den laveste fysiske verden. Derved begynder den med den første triade, hvorefter navnet.

Det samspil mellem monade og hylster, den udveksling af energi og bevidsthed dem imellem, der forårsager monadens evolution, sker ikke direkte men indirekte. Den formidles af triaderne. Hylstrenes erfaringer bliver triadens, og triadens vibrationer bestemmer hylstrenes sammensætning af grovere eller finere molekylematerie. Det vibrationsomfang monaden har opøvet hos sine triader bestemmer monadens udviklingsniveau.

I triadens opgaver indgår blandt andet at forme og vedligeholde hylstrene, at være center for energiudvekslingen, at udgøre en uforgængelig erindring, at muliggøre for monaden at bevare evner den tidligere har erhvervet, at gøre det lettere for monaden at tilegne sig lærdommen af erfaringer den har gjort, at samle og sammensmelte monadens trefoldige bevidsthed.

Monadens hylstre, effektive redskaber, er nærmest og egentlig triadeenhederne. Hylstrene af involutionsmaterie er analogt dermed triadens hylstre. Det er et hierarkisk system, ligesom alt i tilværelsen.

Monaden udvikles i og arbejder med fortrinsvis en triade ad gangen. I mineral-, plante- og dyreriget er monadens bevidsthed og vilje begrænset til førstetriadens udtryksområder. I menneskeriget bliver monaden for første gang jegbevidst i sin førstetriade. Esoterisk kaldes mennesket derfor førstetriadejeg'et eller, kortere, førstejag'et.

I menneskeriget, fra og med kulturstadiet, begynder monaden at kunne anvende andentriaden, til at begynde med kun mentalatomet. Når monaden kan anvende alle tre enheder og bliver jegbevidst i essentialatomet, overgår den til femte naturrige, bliver et andetjag.

Derefter kan monaden helt undvære førstetriaden, som så sprænges. De i triaden indgående atomer og molekylet opløses omsider i uratomer, som dermed bliver selvstændige evolutionsmonader og indgår i mineralriget. Det hele er et system, hvori alle hjælper alle.

På tilsvarende måde foregår det, når monaden erobrer sin tredietriade og dermed bliver et trediejag.

Hos førstejag'et dominerer materien, hos andetjag'et bevidstheden og hos trediejag'et viljen. Det er altså ikke så mærkeligt, at planethierarkiet hævder, at mennesket ikke kan forstå hvad hverken bevidsthed eller vilje egentlig er. Proceduren i udviklingen af de tre aspekter er interessant. Man er materialist på grund af og så længe man ikke har opdaget bevidsthedsaspektet i tilværelsen. Og det skal udvikles til en dominerende styrke med lovindsigt og kærlighed-visdom, inden viljen kan få lov at blive til magt.

11.5 Solsystems- og planetenergier

De monader der følger den menneskelige evolutionsvej, går igennem tre større stadier i deres evolution i solsystemet. Under den første etape befinder monaderne sig i førstetriaden og gennemgår i rækkefølge mineral-, plante-, dyre- og menneskeriget. Under den anden etape befinder monaderne sig i andentriaden og gennemgår det femte naturrige, endhedsriget. Under

den tredje etape befinder monaderne sig i tredietriaden og gennemgår det sjette naturrige, det første guddomsrige.

Triaden er et hylster for monaden, og livet i triaden er for monaden en indhylning – inkarnation – i dens materie. Derfor kan man kalde disse tre etaper for monadens tre "store" inkarnationer under dens tilværelse i solsystemet. Til forskel fra de mange "små" inkarnationer, hvor triaden yderligere iklæder sig hylstre af involutionsmaterie, forekommer ingen mellempetioder af diskarnation. Monadens overgang fra førstetriaden til andentriaden og fra andentriaden til tredietriaden sker øjeblikkeligt.

Men den vigtigste forskel er den enestående forvandling af individet, som opgåendet i den højere triade medfører. Alle de gode egenskaber og evner, som individet tidligere har erhvervet under sine mange inkarnationer i menneskeriget og som senere er blevet latente, genaktualiseres nu med den gamle styrke. Først nu kan de gøre sig rigtig gældende i harmonisk samvirke med hinanden, samtidig med at alle dårlige egenskaber definitivt er arbejdet væk. Monaden er i fuld besiddelse af "skatten i himlen", som den ubevidst men med eget arbejde har sparet sammen.

Monadens selvbevidste overgang til en højere triadeenhed og, fremfor alt, til en højere triade kaldes i planethierarkiet for "initiation". Der findes syv initiationer for de selvbevidste monader af den "menneskelige evolution" indenfor solsystemet. Initiationerne er altid resultater af monadens egen selvaktivitet men er blevet mulige kun gennem de respektive planetregeringers foranstaltninger indenfor hver planet.

Ligesom monaderne så går hele solsystemet igennem tre store inkarnationer, som hver gang indebærer en fuldstændig omstøbning af dets materie (indgående verdener og kloder), en højnelse af dets kollektive bevidsthed og en forøgelse af dets energikapacitet. Ligesom livet i de tre triader særskilt indrettes på i rækkefølge materie-, bevidstheds- og bevægelsesaspekterne, så gælder det samme for solsystemets tre inkarnationer. Af gammel hævde kaldes de tre inkarnationer for den grønne, blå og røde periode. Alle solsystemer går igennem disse tre faser.

Vort solsystem befinder sig i den mellemste fase, og vor sol er en blå sol (har denne farve i højere verdener). Den har altså et forspring i evolutionen foran alle sole, som stadig er i deres første, grønne fase. Ifølge den livslov, der siger at ældre hjælper yngre, sender vor sol en del af sine særskilte bevidsthedsenergier til en mængde yngre solsystemer, hvis indbyggere behøver denne stimulans for sin frigørelse fra lavere materie og omorientering mod bevidsthedsaspektet. Ifølge samme livslov modtager vort solsystem højere energier som fremfor alt vækker bevidstheden fra kun passiv "forståelse" og betragtning til et handlingens og virkeliggørelsens liv.

Det drejer sig her om atomenergier fra tolv røde solsystemer. Af gammel hævde benævnes disse solsystemer efter de tolv konstellationer, hvori de indgår. Disse såkaldte zodiakkonstellationer har efter forbilleder fra mytens verden fået navne som i symbolsk form angiver noget af det særprægede for enhver af de tolv energier. Når disse atomenergier når vort solsystem, modtages de af solen, som distribuerer dem til planeterne og derved transformerer dem til molekyleenergier af syv hovedarter (43:1 til 43:2-7, 44:1 til 44:2-7, 45:1 til 45:2-7 etc.).

Disse syv hovedarter af molekyleenergier kaldes planetenergier. De cirkulerer mellem alle planeterne i vort solsystem, sådan at planeterne modtager energier fra hinanden.

Hvert solsystem og hver planet repræsenterer altid fortrinsvis en af de syv kosmiske typer, altid på sin egenartede måde. Alting i kosmos og solsystemer er samtidigt typeartet og egenartet.

Eftersom alting i kosmos foregår i cykler, betyder dette at hver kortere eller længere naturproces domineres af en bestemt type. De energier der manifesteres er altid typeenergier,

og de aktiviteter der udspilles er altid typeaktiviteter. Dette medfører så igen, at hver proces er noget egenartet, der aldrig mere kan vende tilbage eller i sin gentagelse give samme resultat.

Alt det netop omtalte er forklaringen til menneskehedens ældste videnskab, astrologien. Kundskaben om vort solsystems og vår planets relationer til andre solsystemer er måske den vigtigste for virkelig livsforståelse. Det handler nemlig om de aller største væsener, deres indre liv og forhold til hinanden. Stjerner og solsystemer er ikke døde materiemasser, som astronomerne vil gøre dem til, men levende væsener, kæmpemæssige både i omfang og intelligens og fuldt ud i stand til at varetage sine egne forhold. Vi små menneskekryb kan ikke undgå at blive påvirket af de vidunderlige energier de sender imellem sig. Dermed stimulerer de os enormt i vor bevidsthedsudvikling, sådan at vi, ligesom drivende med evolutionens vind, får store dele af den gratis.

Givetvis har den virkelige esoteriske kundskab om disse forhold meget lidt til fælles med den eksoteriske astrologi, som de allerfleste astrologer tror er "hele sandheden". Vulgærastrologien er overtro, deri har astronomerne ret. Den befatter sig næsten udelukkende med de to laveste udtryk for de kosmiske og planetære energier – de fysiske og emotionale – thi højere energiers virkning kan ikke læses ud af et horoskop stillet med nuværende metoder. Disse horoskoper kan dog blive ganske træffende når det gælder mennesker, der helt lader sig styre af deres emotionalitet. For individer på højere stadier er de dog højst utilforladelige. Horoskopet kan heller ikke forudsige individets skæbne. Frihedsloven umuliggør dette. Når den virkelige, esoteriske astrologi en dag publiceres, vil den aflive alle sådanne vrangforestillinger. Så vil man også alment indse betydningen af den esoteriske talemåde, "Den vise styrer sine stjerner, den uvise styres af dem."

11.6 Ideer styrer verden

Fysikalisterne tror, at alt i tilværelsen sker mekanisk. De tror at den formålstjenlighed, der fremkommer i naturprocesserne, er opstået helt tilfældigt og er et specielt tilfælde indenfor et i øvrigt kaotisk hændelsesforløb.

Ifølge hylozoiken er det netop lige modsat: alt har et formål. De mekanisk virkende kræfter indenfor solsystemet er specielle tilfælde af de formålstjenlige. Det overordnede hændelsesforløb er resultatet af en plan, en idé. Hele manifestationen er en fortløbende idéproces, en uafbrudt ideation.

Der findes kosmiske ideer, solsystemideer, planetideer – lige så mange slags ideer som der findes arter af atombevidsthed og atomverdener i kosmos.

Og dette skyldes at der findes intelligente væsener på alle disse niveauer, kollektive væsener, der planlægger deres livsrum og deres levetid. Disse væsener enten er eller indgår i hylstre til monader, som i fællesskab har nået de stadig højere guddomsriger. De er ligesom velordnede stater, hver og en med sin egen regering.

Højeste regent i hvert kollektiv er en monade, som i sin ekspansion allerede har nået nærmeste højere rige men har valgt at ofre sig og blive for at udgøre det nødvendige forbindelsesled til det højere. Der skal altid findes en sådan dominant, der borger for at regeringens beslutninger ikke afviger fra nærmeste højere regerings plan.

Individuelt forgodtbefindende er udelukket. Gudekollektiverne er forvaltere af de kosmiske ideer om livets beståen og udvikling og anvender dem med fuldendt præcision indenfor deres ansvarsområde. Solssystemregeringen neddimensionerer den kosmiske plan til sit eget niveau og meddeler denne solsystemplan til planetregeringerne. Vår planets regering neddimensionerer den solare plan til planetært niveau og overlader til planethierarkiet ansvaret for at udforme den planetære plan i detaljer for de forskellige naturriger i planeten. Sådan skal det gøres ifølge loven for selvvirkeliggørelse, der forbyder højere væsener at gøre det som lavere væsener evner. Gud gør sit og ikke vort.

De traditionelle religioner har ret i deres påstand om, at vi er helt afhængige af "højere magter", at vi har guderne at takke for at vi overhovedet eksisterer. Men de har uret i deres tro på, at vi mennesker på en eller anden måde kan påvirke (korrumpere) guderne med vore bønner eller at de er henrykte over personlig tilbedelse. Det er hos dem at forudsætte menneskelige, ja alt for menneskelige, egenskaber. Guderne har deres glæde i at arbejde under lydighed for Loven og dermed hjælpe alt lavere liv opad, lysad.

Planetens kausalverden er den laveste verden, i hvilken den planetære plan kan aflæses i uforfalsket tilstand. Det var derfor at Platon kaldte denne verden for idéverdenen. Idéverdenens ideer er sammenfatningen af alt det gode, sande og skønne, som med tiden skal virkeliggøres på vor planet og i vor menneskehed.

Kun eliten af menneskeheden – individerne på humanitets- og idealitetsstadierne – er i stand til klart at opfatte idéverdenens ideer.

I den grad disse mennesker evner at beskrive deres oplevelser med ord, kan de neddimensionere ideerne fra det kausale til det mentale, til perspektivtænkningen (47:5). Derfra kan civilisationsstadiets intelligens opfatte dele af dem, neddimensionere disse til den emotionale principstænkning (47:6) og så gøre dem attraktive for masserne. I denne dobbelte neddimensionering går imidlertid det væsentlige i ideerne – livsværdien, perspektivet, indføjningen i helheden – tabt. Tilbage bliver vel nogen rigtig idé, som misforstået og indsat i forkert sammenhæng bliver til dogme, slagord, ideologi. Det er med dette idéskrot, at menneskehedens ledere behersker de endnu uoplyste masser. Selv i forvansket tilstand styrer ideerne altså verden, lige modsat af hvad filosofen Marx troede.

Kausalverdenens ideer har, som alt andet i tilværelsen, tre aspekter. I sit materiaspekt er ideerne de fuldendte skønhedsformer, som alt i naturen stræber efter at opnå og som den sande kunstner stræber efter at opfatte og gengive. I sit bevidsthedsaspekt klargør ideerne livsformålet og måderne at virkeliggøre det. I sit viljeaspekt er ideerne de formålstjenlige energier, som langsomt men sikkert løfter det lavere liv op i det højere.

Det gode som mennesket vil og gør, er godt i kraft af at hidrøre fra idéverdenen, at være en uforvansket strøm fra dens livskilde. Det skønne som mennesket opfatter og former, er skønt i kraft af sit rene udtryk for det ideale. Det sande som mennesket indser og forkynder, er sandt i kraft af og kun i kraft af at være den tro afbildning af en evig idé.

11.7 Vi er ikke ensomme

Vi mennesker er ikke ensomme. Videnskabsmændene begynder at godtage tanken, at der kan findes andre slægter af intelligente væsener i universet.

Men de hænger fast i fiktionen, at liv kun kan være organisk liv. De tror, at intelligens er det samme som et højt udviklet organisk nervesystem. Derfor må de tro, at mennesket ikke kan finde sin lige eller overmand andre steder end på fjerne soles planeter, hvor naturbetingelserne ved et lykkeligt tilfælde fremmede den organiske materies udvikling. En sådan tro er i alt væsentligt en bekendelse til ensomheden, en tro på naboskab uden naboer.

Hylozoiken har en i bund og grund anden synsmåde. Den lærer, at hele kosmos er et eneste mylder af liv på alle stadier af udvikling. Den forklarer livets opståen fra oven, fra højere verdener, ikke nedfra laveste verden som videnskaben. Planen, ideen, mønstret og den drivende kraft udgår altid fra højere verden. Kun i meget sjældne tilfælde bliver resultatet organisk liv som på vor planet. Thi denne slags liv er det for bevidsthedsudviklingen mindst gunstige, og hvor det forekommer, er det en anomali, en afvigelse fra den sædvanlige orden og et resultat af kollektiv dårlig såning.

I vort solsystem er samtlige planeter beboede af individer tilhørende alle seks naturrigger. Men det er kun på vor planet, Tellus, at anden, tredje og fjerde rigers individer har organismer. På øvrige planeter er selv monadernes laveste hylster et aggregathylster. Mange af disse slægter har æterhylsteret som laveste hylster.

Lad os tænke på, hvor meget tid og kraft vi mennesker skal lægge i at ernære, huse og klæde vor organisme, hvor mange lidelser den giver os, hvor meget unødigt omsorg og fejlagtig opmærksomhed vi giver den!

Så indser vi hvad vi i stedet kunne udrette, hvis vi ikke havde denne materiekulde at slæbe på, kun et let energihylster, som menneskene på andre planeter. Vi kunne så udelt hellige os bevidsthedsudviklingen, egen og andres. Også vor menneskehed vil engang nå dertil, blive æteriseret. Men det bliver først når majoriteten lever for bevidsthedsudviklingen og ikke for organismen som nu.

Andre planeters menneskeslægter lever i overensstemmelse med natur- og livslovene, samarbejder med hele den levende natur, tjener de tre lavere naturrigger i deres bevidsthedsudvikling. Kun menneskeheden på planeten Tellus har valgt egoismens og livsoprørets vej.

Dette faktum er specielt åbenbart i vore relationer til vore nærmeste uanede naboer, dem der med os deler livsrummet på Tellus. Disse naboer er dels diskarnerede mennesker, dels væsener tilhørende devaevolutionen, dels femte og sjette naturrigers individer.

De såkaldte døde er lige så meget mennesker som vi såkaldte levende. Den væsentlige forskel mellem os og dem er, at de mangler organismen med dens æterhylster. At kontakt med de såkaldte døde er mulig, ved spiritualisterne, og deres medier tilbyder at formidle den. At kontakt er mulig er imidlertid ikke det samme som at den er nyttig. Det er et modningspunkt at opnå for mennesket, at ikke ukritisk gøre alt hvad der er mulighed for at gøre. Det er specielt en nødvendig indsigt for vor tids forskere, virksomheds- og samfundsledere.

Så længe vor længsel efter kontakt med de såkaldte døde betinges af vore egoistiske begær – sorg, savn, nysgerrighed, sensationslyst m.m. – forbliver de upålidelige trancemedier den eneste forbindelse.

Men efterhånden som vi overvinder vor selvished, åbnes muligheden for de diskarnerede til at komme i kontakt med os medens vi sover. Så lever vi nemlig også i emotionalverdenen og på en måde der ligner deres, frikoblede fra begge fysiske hylstre og med monaden centreret i emotional- eller mentalhylsteret. Under søvnen at være helt vågen i emotionalverdenen er den eneste fornuftige måde for de "levende" at omgås med de "døde". Det er en evne, der kan opøves og som i fremtiden erstatter trancemediumismen. Så bliver samkvemmet mellem begge verdners indbyggere naturligt, ligestillet, til lige stor nytte og glæde for begge parter.

Med vore grovfysiske øjne ser vi hvordan vor planets jord, vand og luft er bærere af et myldrende, rigt udviklet og differentieret plante- og dyreliv, og vi glædes derover. Men kunne vi derudover med vore æteriske øjne se æterverdenen (49:2-4), ville vi direkte erfare sandheden af det esoteriske aksiomet "alt er liv". Vi kunne så iagttage hvordan luften og vandet er opfyldt af utallige levende væsener af alle størrelser, former og farver. Vi kunne se hvordan de organiske og minerale livsformer over og i jorden bygges op og vedligeholdes af utallige små og store "energivæsener". Vi kunne erfare hvordan et helt område – en skov, en bakke, en sø – ligesom besjæles af en eneste kæmpemæssig ånd, en landskabsdeva, der under sig havde talløse hjælpere af lavere rang.

Så ville vi indse, at folkesagnet og folketroen talte sandt, når de vidnede om disse væseners tilværelse men ikke talte sandt, når de tillagde dem ondskabsfuldhed og andre onde egenskaber. Disse naturvæsener samarbejder med naturen og lever ifølge loven. Men som sædvanlig tror mennesket alt for nemt ondt om det fremmede og ukendte.

Kunne vi løfte vor opfattelsesevne til emotionalverdenen og endnu højere, til mental- og kausalverdenene, ville vi opdage eksistensen af højere, mere udviklede væsener på samme evolutionslinje som de lavere naturvæsener. Vi taler nu ikke længere om naturvæsener men om devaer eller engle. Skillelinien mellem de to grupper går mellem det lavere og højere emotionale og svarer til grænsen mellem dyr og mennesker i den menneskelige evolution.

Devaerne har aldrig været mennesker og vil aldrig blive mennesker. De er monader, der gennemfører en anden, en med menneskemonaderne parallel evolution.

Mineralriget er fælles for alle evolutionsmonader. Men derefter sker en deling i to grene, kaldet jord- og vandevolutionen, som hver især består af flere linjer. Kun en af linjerne på jordevolutionen fører – via moser, bregner, blomstrende urter, buske, træer og pattedyr – til menneskeriget. Øvrige linjer på jordevolutionen og hele vandevolutionen fører til devarigerne. På de fleste af disse linjer begynder monaderne i lavere planter eller svampe, fortsætter i sådanne dyr som insekter, reptiler, fugle eller fisk for senere at overgå til æteriske og emotionale naturvæsener. Men der findes også en linje, på hvilken monaderne aldrig inkarnerer i organiske livsformer (planter og dyr). På højere æteriske niveauer overgår vandevolutionens linjer i en luftevolution og jordevolutionens i en ildevolution. Dette har at gøre med en gennemgående polaritet i tilværelsen. Luft- og ildevolutionen smelter sammen i emotionalverdens højere regioner til en fælles devaevolution.

Devaerne (højere emotionale, mentale, kausale etc.) har deres livsopgaver indenfor området af planetens og de levende væseners materie- og energiaspekt. De bygger hele den levende virkelighed, vedligeholder den, forsyner den med næring og energi. De er dermed arbejdsledere og lærere for naturvæsenerne i deres utallige skarer. Højere devaer, i det mindste mentaldevaer (der står højere end normalmennesket i bevidsthed) bistår planethierarkiet med arbejde for bevidsthedsudviklingen. De arbejder især ved at inspirere og retter sig mod mennesker, der har overvundet deres lavere emotionalitet og egoisme og stræber efter at udrette noget godt for helheden. Kontaktvejene er mange: kunst, litteratur, musik, forskning og undervisning, religion, healing, filantropisk virksomhed, natur- og dyrebeskyttelse. Devaer ligesom naturvæsener undgår hadefulde, vrede, voldsomme individer, men drages mod de kærlighedsfulde og milde. De er livligt interesserede i og nærer medfølelse for alt levende, uafhængigt af dets udviklingsniveau. De er derimod ligegyldige overfor menneskets mekaniske frembringelser og er fjendtligsindet mod alt der skader og dræber, tilsmudser og forstyrrer den levende natur. Devaerne repræsenterer på en helt speciel måde det kvindelige, moderlige element i tilværelsen. Det er også dem esoterikeren Goethe hentydede til, da han skrev: "Det evigt kvindelige drager os til sig."

Ovenstående tekst udgør afdeling Elleve af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika